

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v **právní věci žalobce: R.U., nar. „X“, bytem „X“, právně zastoupen: JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 7. 5. 2015, č.j. KrÚ 28574/2015/ODSH/14,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 19. 12. 2014, č. j. OSA/P-1237/14-D/34, kterým byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku v provozu na pozemních

komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 28. 6. 2014 v 9:26 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. „X“, reg. zn. „X“ jel na pozemní komunikaci v ulici Nádražní v Pardubicích, ve směru na Chrudim rychlostí 135 km/h (po odečtení tolerance měřícího zařízení), čímž překročil v tomto místě dopravní značkou nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h, a to o 55 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. d), odst. 5 zákona o silničním provozu, v souladu s ustanovením § 11, § 12 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 8.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 10 měsíců a na základě ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, povinnost uhradit paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou na přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu podanou podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zák. č. 150/2002 Sb. s. ř. s. (dále jen „s.ř.s.“), přičemž žaloba byla ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. podána včas.

Žalobní body:

Předně žalobce tvrdí, že správní orgán prvního stupně neprovedl důkazy, které žalobce navrhoval a které mohly svědčit v jeho prospěch, konkrétně uvedl, že vedle předvolání dvou policistů, kteří měření vozidla prováděli, navrhl rovněž výslech svědků spolucestujících z vozidla, když tito mohli vypovídat o tom, že žalobce nemohl předmětný přestupek spáchat. Žalobce má za to, že tím, že tito nebyli vyslechnuti, došlo k porušení jeho procesních práv navrhopat důkazy v jeho prospěch a konfrontovat důkazy svědčící v jeho neprospěch. Žalobce proto tvrdí, že správní orgán prvního stupně zatížil svůj procesní postup zásadní vadou, kterou žalovaný nenapravil. Žalobce odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu, například nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1965, sp. zn. III ÚS 61/94, sp. zn. I ÚS 549/2000, II. ÚS 663/1000, IV ÚS 67/2000, I. ÚS 113/02, podle kterých platí: *„Jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny, a v důsledku toho též i v rozporu s články 95 odst. 1 Ústavy. Takzvané opomenuté důkazy, to jest důkazy, o nichž v řízení nebylo rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“* Žalobce vytýká správnímu orgánu prvního stupně a žalovanému, že výpovědi policistů přiřadil absolutní důkazní váhu. Odmítá argumentaci žalovaného ohledně případné výpovědi osoby blízké navržené žalobcem, podle které, když tato osoba neodmítne výpověď, budou zde přetrvávat pochybnosti o pravdivosti a neúčelovosti takové výpovědi. Takové úvahy dle žalobce a priori nelze učinit. Nadto žalobce namítal, že navrhl, aby byly předvolány k výslechu ještě další spolucestující osoby, které nejsou ve vztahu k němu osobami blízkými. Tyto však žalobce v žalobě neidentifikoval.

Žalobce doplnil, že již v minulosti správní orgán prvního stupně v jeho obdobné záležitosti postupoval ve vztahu k navrženým důkazům obdobně, když Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) takový jeho postup v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, sp. zn. 4 As 2/2005 (rozhodnutí NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz) dle žalobce striktně odmítl, když zdůraznil,

že: „Je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání k výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě (čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).“

Žalobce namítá, že uvedený zvolený procesní postup správního orgánu prvního stupně a žalovaného je v rozporu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dál jen „Úmluva“). Dle žalobce se jednalo o faktické vyloučení důkazů navržených ve prospěch obviněného, v důsledku čehož nebyl v rozporu s ustanovením § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), tj. s vyloučením pochybností, zjištěn skutkový stav věci.

Dále žalobce namítá další procesní pochybení, když rozhodnutí žalovaného bylo založeno na oznámení přestupku, fotodokumentaci, ověřovacím listu k měřicímu zařízení, úředním záznamu a na výslechu zasahujících policistů. Žalobce přitom namítá nedostatečnou kvalitu důkazů, zdůraznil, že všechny důkazy pocházely z jediného zdroje, tj. od policejní hlídky, která vozidlo zastavila. Žalobce namítá, že takový postup, kdy všechny důkazy pocházejí z jediného zdroje, je v sporu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobce uvedl, že si je vědom rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 4 As 19/2007, který připouští možnost opřít rozhodnutí pouze o důkazy pocházející od policejní hlídky, to ovšem pouze v situaci, kdy nejsou o věrohodnosti svědků policistů pochyby, respektive kdy nejsou k dispozici z povahy věci důkazy jiné. Tak tomu ovšem v této věci nebylo, žalobce zpochybnil způsob, jakým policisté situaci popsali (blíže toto žalobce v žalobě nerozvedl).

Pokud žalovaný tvrdí, že na základě rozsudku NSS ze dne 24. 4. 2008, sp. zn. 7 As 39/2007, mohou být fotografie z měřicího zařízení považovány za tzv. „privilegovaný důkaz“, který postačí k prokázání přestupku, pak žalobce namítá, že ve sporné otázce, kdo byl v danou chvíli řidičem vozidla, nemůže daná fotografie nikterak posloužit, neboť na jejím základě nelze osobu řidiče identifikovat. **Žalobce tvrdí, že ve vozidle s ním cestovaly další tři osoby**, zatímco dle policistů cestoval ve vozidle pouze řidič, tj. žalobce a jeho spolujezdec. Dále žalobce namítá nepřipustnost použití úředního záznamu jako důkazního prostředku podle § 137 odst. 4 správního řádu, a to s ohledem na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1As 96/ 2008, podle kterého úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek. Žalovaný se s touto, již v odvolání uplatněnou námitkou, vypořádal argumentací, že úřední záznam slouží toliko k dokreslení dané situace. Žalobci přitom není zřejmé, co hodlal žalovaný úředním záznamem dokreslovat, pokud tedy nebyl proveden jako důkaz.

Žalobce pro zásadní nedostatek rozhodovacích důvodů považuje rozhodnutí žalovaného za zcela nepřezkoumatelné a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že by soud uvedený závěr žalobce neakceptoval, navrhl žalobce upuštění či adekvátní snížení nepřiměřeného trestu ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. Žalobce tvrdí, že při uložení trestu nebylo zohledněno, že žalobce k výkonu výdělečné činnosti potřebuje řidičské oprávnění, neboť provozuje trafikou a tuto osobně zásobuje.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na právním názoru vyjádřeném v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Žalovaný odmítá žalobcem tvrzenou výměnu osoby řidiče za jízdy, a to během krátké vzdálenosti 200 až 300 m na přímém úseku, tj. v úseku, po který nebylo vozidlo na dohled žádnému z policistů. Dle žalovaného nebyly dány žádné pochybnosti o průběhu skutkového děje, k čemuž dospěl na základě výpovědi zasahujících policistů, záznamu o změřené rychlosti, ověřovacího listu k silničnímu rychloměru, potvrzení o proškolení osoby obsluhující měřící zařízení a rovněž na základě oznámení přestupku vyhotoveného před obviněným na místě.

Žalovaný zdůraznil, že z žádných námitek učiněných v průběhu správního řízení nelze dovodit uplatnění námítky nevěrohodnosti policistů. Pokud jde o **úřední záznam, pak uvádí, že tento nebyl použit jako důkaz**, přičemž ovšem údaje v něm uvedené odpovídají ostatním důkazům, na jejichž základě došlo k uznání viny žalobce. K druhu a výši uložené sankce uvedl, že v řízení o přestupku využívání řidičského oprávnění k výdělečné činnosti neuvedl.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku ze dne 28. 6. 2014 sepsané Policií ČR, Dopravním inspektorátem Pardubice. V oznámení je popsán skutkový stav, tak jak jej uvedly správní orgán prvního stupně a žalovaný, je zde uvedena identifikace vozidla, včetně uvedení reg. zn. vozidla. V oznámení o přestupku sepsaném na místě policejní hlídkou dne 28. 6. 2014 je výslovně uvedeno, že se podezřelý z přestupku odmítl vyjádřit a podepsat, jako spolujezdec je uvedena toliko „K.K.“, která se k věci do oznámení přestupku nevyjádřila.

Z fotodokumentace založené ve správním spise pořízené policejní hlídkou je zřejmá reg. zn. vozidla, které bylo zachyceno při změření rychlosti na fotografii a která odpovídá reg. zn. vozidla žalobce, a dále je zde uvedena rychlost vozidla, a to 140 km/h před odečtem možné odchylky měřícího zařízení, s nejvyšší dovolenou rychlostí měřeného úseku 80 km/h a jako místo měření je uvedena ulice Nádražní v Pardubicích. Podle úředního záznamu ze dne 28. 6. 2014 sepsaného Policií ČR, Dopravním inspektorátem Pardubice, byl **jako řidič vozidla bezpečně zjištěn žalobce**, který s přestupkem nesouhlasil a odmítl oznámení o přestupku podepsat a vyjádřit se k němu. Jako spolujezdkyně je uvedena „K.K.“. Podle textu úředního záznamu: „Vozidlo bylo od okamžiku změření rychlosti do zastavení v přímém dohledu. Záměna řidiče nebo vozidla vyloučena.“

Ověřovací list použitého měřícího zařízení prokazuje platnost jeho ověření a stejně tak potvrzení o proškolení příslušníka Policie ČR Miroslava Moravce prokazuje, že tento absolvoval školení operátora laserového měřiče. Podle výpisu z evidenční karty má žalobce celkem dva záznamy v evidenční kartě řidiče, a to z důvodu překročení rychlosti v obci a dále z důvodu překročení rychlosti mimo obec.

Dne 21. 10. 2014 bylo žalobci doručeno sdělení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání. Dne 5. 11. 2014 se konalo ústní jednání, k němuž se nedostavil

žalobce, nýbrž jeho zmocněnec JUDr. Petr Smolík. **Při tomto ústním jednání zmocněnec uvedl, že žalobce cestoval s dalšími dvěma osobami a vozidlo neřídil.** Uvedl, že poté, co si osoba, k jejíž totožnosti se nemůže vyjadřovat podle § 60 odst. 1 a podle § 68 odst. 4 zákona o přestupcích, všimla, že byla rychlost vozidla, které řídila, změřena hlídkou Policie ČR a poté, co se dostalo vozidlo z dohledu hlídky Policie ČR, tato osoba vozidlo opustila a na místo rodiče usedl žalobce, který byl následně kontrolován hlídkou Policie ČR. Bližší okolnosti vystoupení původního tvrzeného řidiče vozidla žalobce neuvedl.

Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce tvrdil, že jsou splněny podmínky pro uložení pokuty za spáchání správního deliktu podle § 125f bod 1 zákona o silničním provozu, nikoliv podmínky pro vedení řízení o přestupcích, když namítal, že osoba řidiče není z fotodokumentace zřejmá a že úřední záznam nelze použít jako důkaz a dále, že by měli být vyslechnuti spolucestující a rovněž zasahující policisté, spolucestující však žalobce nijak neidentifikoval.

Při dalším ústním jednání dne 10. 12. 2014 byl **jako svědek vyslechnut Miroslav Moravec, zasahující příslušník Policie ČR**, který po náležitém poučení, včetně poučení, že musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet ve smyslu § 55 odst. 1 správního řádu, k věci uvedl, že před započítím měření bylo zkontrolováno dopravní značení omezující rychlost na 80 km/h umístěné v ulici Nádražní v Pardubicích a dále k průběhu měření uvedl, že on měřil rychlost přijíždějících vozidel a v rádiovém spojení informoval kolegy na druhé policejní hlídce na daném stanovišti přibližně kilometr po směru jízdy od provádění měření, **když uváděl počet osob sedících ve vozidle**, typ vozidla, barvu a reg. zn. vozidla. Vozidlo v daném případě jelo v rychlejším, tj. levém pruhu (dva pruhy téhož směru) vozovky, přičemž tento svědek výslovně uvedl, že **ve vozidle seděly dvě osoby**, přičemž za volantem viděl muže. Vozidlo sledoval asi 400 m, po tuto dobu nikde nezastavilo ani neodbočilo, následně dostal od druhé policejní hlídky informaci o zastavení vozidla. K dotazu zmocněnce žalobce připustil, že nemůže s jistotou vyloučit, že někdo seděl na zadním sedadle vozidla. Ohledně vozidla, které provádí měření, uvedl, že se jedná o vozidlo v civilním provedení, při měření rychlosti byl svědek ve vozidle. Připustil, že ve chvíli, kdy jej měřené vozidlo míjí, si řidič může všimnout měřícího zařízení v ruce a dále uvedl, že měl služební stejnokroj.

Téhož dne byl při ústním jednání proveden **výslech svědka dalšího zasahujícího policisty Petra Diblíka**, který byl rovněž před podáním výpovědi řádně poučen podle § 55 odst. 1 správního řádu a který uvedl, že vozidlo viděl na vzdálenost 500 až 600 m a že jej měl do zastavení neustále v očním kontaktu. Podle typu a reg. zn. vozidla předpokládal, že jednalo o vozidlo, které mu kolega označil v rádiovém spojení, což se potvrdilo. **Dále svědek potvrdil, že vozidlo nikde nezastavilo.** Svědek výslovně uvedl, že **vozidlo přijelo k jeho stanovišti policejní hlídky do 30 až 40 vteřin** od doby, co mu policista Moravec rádiovým spojením sdělil, že vozidlo překročilo rychlost, proto dle něj nemohlo dojít k záměně řidiče. Oběma výpovědím byl zmocněnec žalobce přítomen, což je stvrzeno jeho podpisem. Ze správního spisu nevyplynulo, že by žalobce prostřednictvím svého zmocněnce nebo sám navrhl výsledky konkrétních spolucestujících osob.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, jak již uvedeno shora. Podle odůvodnění správního orgánu prvního stupně bylo jednání žalobce prokázáno

oznámením přestupku, fotodokumentací, ověřovacím listem a výsledky policistů. **Úřední záznam byl zahrnut mezi podklady pro vydání rozhodnutí (viz str. 5 rozhodnutí), nikoliv výslovně mezi provedené důkazy.** Správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že oba policisté měli vozidlo v očním kontaktu a tvrdili, že nikde nezastavilo a dále, že nemohlo dojít k záměně řidiče. Dále uvedl, že nemá důvod pochybovat o věrohodnosti jejich výpovědí. Výslovně uvedl úvahu, že **vozidlo obviněného jelo v levém jízdním pruhu, tedy blíže ke středu vozovky ve směru jízdy řidiče, jak vidno i z fotodokumentace, a je těžko uvěřitelné, že by si žádný z policistů nevšiml toho, že vozidlo zajelo napravo ke kraji komunikace.** Správní orgán prvního stupně se zabýval také dobou, která uběhla od sdělení o překročení rychlosti do doby, než uviděl vozidlo druhý z policistů, což byla doba maximálně 40 vteřin, přičemž za tuto dobu ujelo podle změřené rychlosti vozidla vzdálenost 1 až 1,1 km, se započítáním vzdálenosti, na kterou bylo změřeno, maximálně 1,4 km, z čehož vyplývá, že vozidlo nezastavilo, neboť 30 až 40 vteřin, které policista Diblík uváděl, odpovídá tomu, že vozidlo jelo rychlostí 136 km/h a ujelo přibližně 37,7 m za vteřinu. Přibližnou celkovou vzdálenost mezi stanovišti hlídek Policie ČR, tak vozidlo ujelo přibližně za 37 vteřin, což odpovídá výpovědi svědka Diblíka. Správní orgán tak jako nevěrohodnou vyloučil tezi žalobce, že řidič opustil vozidlo, neboť jak již uvedeno, pokud by mělo vozidlo zastavit a mělo by dojít k výměně řidiče, nemohlo by dojet k druhé policejní hlídce v uvedeném čase 30 - 40 vteřin. Nad uvedenou argumentaci pak správní orgán prvního stupně uvedl, že osoba blízká by mohla odmítnout výpověď a i pokud by tak neučinila, měl by správní orgán pochybnosti o pravdivosti a důvěryhodnosti svědectví takové osoby, proto je zamítl jako neúčelné. Správní orgán prvního stupně se zabýval vinou přestupce i materiální stránkou přestupku, včetně výše uložené sankce, když uvedl, že stanovil pokutu a zákaz činnosti nad polovinou zákonné sazby proto, aby uložené sankce vedly k nápravě obviněného a nebyly pro něj zanedbatelné. Správní orgán prvního stupně doplnil, že se nejedná o ojedinělé překročení rychlosti žalobce, když tento se již v minulosti dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním, v němž tvrdil, že správní orgán prvního stupně byl povinen zjistit rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobcem a odkázal na to, že bylo navrhováno doplnění dokazování výsledky spolucestujících osob ve vozidle a vypracování znaleckého posudku z odboru dopravy a provedení vyšetřovacího pokusu na místě spáchání dopravního přestupku (navrženo při druhém ústním jednání ve věci) a namítal, že ani jeden z policistů neidentifikovali obviněného jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku, přičemž trval na tom, že došlo k výměně řidiče, zpochybnil úřední záznam jako důkazní prostředek a namítal nepřiměřenost výše uloženého trestu a domáhal se aplikace zásady legality, legitimního očekávání, materiální pravdy, zásady veřejné správy a služby, zásady ochrany práv dotčených osob, zásady přiměřenosti a procesní zásady řádného zjištění skutkového stavu věci.

Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno podle § 90 odst. 5 správního řádu. Na základě výsledku policistů žalovaný uzavřel, že nemá pochybnosti, že by došlo k zastavení téhož vozidla, které bylo měřeno. Ohledně počtu osob ve vozidle vycházel z výpovědí policistů, tedy z toho že ve vozidle byly celkem dvě osoby, což odpovídalo počtu osob při zastavení vozidla. **Tvrzení, že došlo k vystoupení a záměně řidiče vozidla na úseku přibližně 200 až 300 m, na který nebylo vidět ani z jednoho stanoviště, vyhodnotil jako nepravdivé, neboť této vzdálenosti odpovídá čas 8 až 12 vteřin,**

při celkové době jízdy vozidla 40 vteřin od jedné policejní hlídky ke stanovišti druhé policejní hlídky. Nadto se u ulice Nádražní jedná o přímý přehledný úsek.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s.ř.s., a rozhodl po projednání věci. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále rovněž „NSS“) ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 4; rozhodnutí NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy, minimálně implicitně, vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. **Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. k tomuto odstavci rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že **rozsah reakce soudu na konkrétní námitky** je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18.11.2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti

jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3.7.2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že **povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „*...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21.12.2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že **není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci z důvodu, že se plně ztotožňuje s žalobou napadeným rozhodnutím, činí zejména ve**

vztahu k výpočtům správních orgánů uvedených shora v tomto rozsudku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

K jednotlivým žalobním námitkám:

Předně krajský soud považuje za nutné vypořádat se se stěžejní námitkou neprovedení výsledku navrhovaných svědků, a to spolujezdců žalobce, ve prospěch žalobce, když dle něj byla takovým postupem správního orgánu prvního stupně porušena jeho procesní práva vyvěrající z čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. V obecné rovině je třeba vyslovit souhlas s právním názorem o nutnosti umožnit obviněnému nechat vyslechnout svědky ve svůj prospěch, jak ostatně vyplývá i z žalobcem citované judikatury NSS. Avšak prokázané skutkové okolnosti dané věci, a to výsledkem zasahujících policistů, když krajský soud jejich výpovědi s ohledem na řádné poučení a absenci konkrétních námitek žalobce proti jejich věrohodnosti, považuje za věrohodné, činí další provádění výsledků tvrzených spolujezdců v této konkrétní věci nadbytečným. Krajský soud přitom vycházel z výpočtu provedeného správním orgánem prvního stupně a doplněného žalovaným v napadeném rozhodnutí, který krajský soud považuje za zcela logický a přesvědčivý. Jednalo se o výpočet času, v němž **mělo údajně dojít k záměně řidiče, a to po vystoupení původního řidiče z vozidla, avšak to je zcela nereálné, neboť by k opuštění vozidla a záměně řidiče muselo dojít na úseku 200 - 300 m za 8 - 12 vteřin**, přičemž se vozidlo pohybovalo v levém rychlejšímu pruhu a přičemž, což krajský soud nepřehlédl, právě naopak vyhodnotil jako okolnost svědčící o nevěrohodnosti předkládané verze, **žalobce nikdy neupřesnil, a to ani v průběhu správního řízení ani v žalobě ani prostřednictvím právního zástupce při jednání soudu, jakým konkrétním způsobem měl být tvrzený manévr proveden, tedy zda mělo vozidlo úplně zastavit, či přibrzdit, kde původně seděl žalobce, zda mělo vozidlo zajet k pravému kraji vozovky, tedy přejet do pomalejšího pravého jízdního pruhu, či nikoliv**. Lze přitom předpokládat, že žalobce by byl uvedeně okolnosti v případě pravdivosti jeho tvrzení schopen popsat a že by tak učinil nejpозději v průběhu soudního řízení, to se však nestalo. Rovněž je třeba zdůraznit, že **žalobce neidentifikoval další spolujezdce**, kteří měli být vyslechnuti, a to ani v žalobě, pochopitelně jméno spolujezdkyně bylo známo z úředního záznamu. Nadto krajský soud ukazuje na nesrovnalost v počtu uváděných spolujezdců, když zmocněnec žalobce v průběhu správního řízení uváděl další dvě osoby, jak uvedeno shora, zatímco v žalobě uvedl další tři osoby ve vozidle. Tyto okolnosti hodnotí krajský soud jako okolnosti svědčící o nevěrohodnosti tvrzení žalobce. Mimo to je třeba připomenout, že žalobci nic nebránilo, aby tuto svoji verzi, pokud by byla pravdivá, uplatnil přímo při provedení policejní kontroly, přičemž by mu ji jistě potvrdila jeho spolujezdkyně. To se však nestalo a rovněž spolujezdkyně „K.K.“ se do oznámení přestupku sepsaného policejní hlídkou nevyjádřila, ač jistě mohla. Všechny uvedené okolnosti tak krajský soud vyhodnotil jako okolnosti prokazující nevěrohodnost tvrzení žalobce o tom, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, tedy dle krajského soudu nemohlo neprovedením výsledku údajných spolujezdců dojít k poškození procesních práv žalobce. Vyslechnuta totiž mohla být toliko spolujezdkyně „K.K.“, avšak s ohledem na jednoznačné okolnosti zjištěné z výsledků dvou zasahujících policistů, kdy nebyly dány důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje ve smyslu § 3 správního řádu, nebyl takový postup nezbytný, tj. neprovedením jejího výsledku nebyl v této konkrétní věci žalobce

zkrácen na svých procesních právech takovým způsobem, že by to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku. S ohledem na posouzení ostatních navrhovaných výsledků neidentifikovaných osob jako účelových procesních kroků žalobce, když mu krajský soud neuvěřil, že původně řídila osoba blízká, se jeví vypořádání jeho námitky proti apriornímu hodnocení potenciální výpovědi osoby blízké jako zcela nadbytečné. Pokud jde o námitku důkazů z jednoho zdroje, krajský soud má za to, že správní orgány s ohledem na povahu přestupku provedly dostatek důkazů, když provedly výslech dvou policistů, kteří spolu nebyli v jedné policejní hlídce a dále, když vycházely z prořízené fotodokumentace měření vozidla. Samotné změření rychlosti vozidla přitom žalobou napadeno nebylo.

Pokud jde o úřední záznam, pak lze souhlasit s žalobcem, že jej nelze použít jako důkaz, v dané věci však jako důkaz použit nebyl, nýbrž byl zařazen mezi podklady rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu, když podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Ze všech uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že tvrzení žalobce o záměně řidiče je ryze účelové a že skutkový stav věci byl zjištěn řádně v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

Krajský soud se tak ztotožnil s rozhodnutím žalovaného a s ohledem na nedůvodnost veškerých žalobních námitek žalobu podle § 78 odst. 7 zamítl.

Pokud jde o výši uložené sankce, je třeba uvést, že evidenční kartou řidiče bylo prokázáno, že se u žalobce jedná o osobu se sklonem k obdobným přestupkům, uložení sankce bylo přitom řádně odůvodněno právě odkazem na řidičskou minulost žalobce a rovněž tak odpovídá vysokému překročení rychlosti v obci. Krajský soud proto neshledal uložení sankce, jak specifikováno shora, za nepřiměřené skutkovým okolnostem případu ani osobě žalobce, když ten ani nevyčíslil, jaké náklady by pro něj znamenalo vyřešení zásobování jím provozované trafiky prostřednictvím jiné osoby, tudíž takový případný finanční dopad nemohl krajský soud ani posoudit. Krajský soud proto uzavřel, že nejsou dány podmínky pro užití moderačního práva soudu ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. ledna 2016

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová